

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 14, 2023

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:6037](#) 22-06-2023

Weigering omgevingsvergunning/Oostzaan

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2023:3012](#) 22-06-2023

Ontheffing Wnb/Noord-Brabant

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2573](#) 05-07-2023

Verzoek herziening inpassingsplan/Gelderland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2587](#) 05-07-2023

Wnb-vergunning/Noord-Holland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2578](#) 05-07-2023

Bestemmingsplan/Tilburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2445](#) 23-06-2023

Bestemmingsplan/Venlo

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2406](#) 21-06-2023

Bestemmingsplan/Oisterwijk

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2401](#) 21-06-2023

Omgevingsvergunning/Alphen aan den Rijn

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:2316](#) 14-06-2023

Handhaving/Leeuwarden

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Tilburg

Modellen geven noodzakelijkerwijs een abstractie van de te verwachten werkelijkheid. De validiteit van een model wordt pas aangetast wanneer de uitkomsten te zeer afwijken van de redelijkerwijs te verwachten werkelijkheid.

Casus

De raad van Tilburg heeft het bestemmingsplan ‘Piushavengebied 2009, 7e herziening (Galjoenstraat Noord)’ vastgesteld. In het plangebied zijn maximaal 30 grondgebonden en 22 gestapelde woningen toegestaan.

Een bedrijf dat aan het plangebied grenst, heeft tegen dit besluit beroep ingesteld, vanwege de vrees dat de bedrijfsvoering zal worden belemmerd door de realisatie van de voorziene woningen. In opdracht van appellant is eerder in 2020 een akoestisch onderzoek uitgevoerd. Appellant betoogt dat de raad bij de vaststelling van het plan niet van het nieuwe akoestisch onderzoek uit 2022 heeft mogen uitgaan, omdat het rekenmodel dat in het nieuwe akoestisch onderzoek gebruikt is, afwijkt van het rekenmodel in het eerdere akoestisch onderzoek. Door niet de geluidbronnen en modellering van het eerdere rekenmodel over te nemen, is ten onrechte een andere geluidbijdrage berekend. Verder is in het rekenmodel van het nieuwe akoestisch onderzoek op een andere wijze rekening gehouden met de beperkte afscherming van de aanwezige schuine daken. Ook zijn niet alle voor het bedrijf relevante objecten meegenomen, zoals dat in het rekenmodel in het eerdere akoestisch onderzoek wel is gebeurd. Gelet hierop zal bij gebruikmaking van het nieuwe rekenmodel sprake zijn van een te laag ingeschatte geluidbelasting, aldus appellant. Daarnaast is in het nieuwe akoestisch onderzoek niet uitgaan van de actuele situatie ten aanzien van de verschillende erfafscheidingen.

Rechtsvraag

Is het gehanteerde nieuwe geluidrekenmodel valide, nu in een eerder akoestisch onderzoek bepaalde objecten anders zijn gemodelleerd, waardoor een andere geluidbelasting is berekend?

Uitspraak

Modellen geven noodzakelijkerwijs een abstractie weer van de te verwachten werkelijkheid. De validiteit van een model, zoals het in het nieuwe akoestisch onderzoek gehanteerde rekenmodel, wordt pas aangetast wanneer de uitkomsten te zeer afwijken van de redelijkerwijs te verwachten werkelijkheid. De enkele omstandigheid dat volgens appellant uit had moeten worden gegaan van het rekenmodel in het eerdere akoestisch onderzoek, betekent dus niet dat de validiteit van het door de raad gehanteerde rekenmodel is aangetast. Appellant heeft ook niet met concrete gegevens aannemelijk gemaakt waarom de validiteit van het gehanteerde rekenmodel is aangetast ten aanzien van de aanwezige schuine daken.

De Afdeling overweegt dat uit een vergelijking tussen beide rekenmodellen blijkt dat in het nieuwe akoestisch onderzoek een aantal schuurtjes en een aantal erfafscheidingen zijn meegenomen. In het eerdere akoestisch onderzoek is dat niet gebeurd. De Afdeling ziet om die reden geen aanleiding voor het oordeel dat het gehanteerde rekenmodel geen goede weergave zou geven van de te verwachten werkelijkheid. De Afdeling overweegt verder dat niet is gebleken dat in het nieuwe rekenmodel niet alle relevante erfafscheidingen juist zijn betrokken.

Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling geen aanknopingspunten voor het oordeel dat om die redenen niet mag worden uitgegaan van het in het nieuwe akoestisch onderzoek gehanteerde rekenmodel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2578

Zaaknummer: 202204370/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Leeuwarden

Een ponton met opbouw, bestemd voor recreatie, is aan te merken als een bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is vereist.

Casus

Bij besluit van 20 april 2020 heeft het college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden aan een appellant een last onder dwangsom opgelegd met betrekking tot een ponton met daarop een opbouw die zonder de vereiste omgevingsvergunning en in strijd met het bestemmingsplan is gebouwd en ligt afgemeerd nabij een perceel te Warten. Op 3 oktober 2019 heeft een toezichthouder van de gemeente Leeuwarden een controle uitgevoerd op het perceel, dat in eigendom is van appellant en geconstateerd dat er een bouwwerk in de vorm van een ponton, afgemeerd in het water, met daarop een opbouw, is gebouwd zonder een daarvoor vereiste omgevingsvergunning en in strijd met het bestemmingsplan 'Buitengebied 2008' (hierna: het bestemmingsplan). Ingevolge dit bestemmingsplan heeft het perceel de bestemming 'Water'. Het perceel heeft niet de aanduiding 'ligoever permanent woonschip' of 'ligoever recreatief woonschip'.

Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld. De rechtbank heeft overwogen dat het college bevoegd was handhavend op te treden tegen het op het perceel aanwezige ponton met opbouw, omdat de ponton met opbouw een bouwwerk is waarvoor een omgevingsvergunning is vereist, die er niet is. Er is immers sprake van strijd met het bestemmingsplan, nu de ponton kan worden aangeduid als een bouwwerk dat bedoeld is om ter plaatse te functioneren. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat de ponton niet beschikt over een eigen stuurinrichting of aandrijving, bereikbaar is via een losse loopplank en met spitpalen vastzit aan de waterbodem. De opbouw beschikt over een woonkamer, een keuken en een toilet en is geschikt om er gedurende langere tijd in te verblijven. De rechtbank oordeelt ook dat de ponton met opbouw de uiterlijke verschijningsvorm van een drijvende (recreatie)woning heeft en dat de ponton met opbouw daarom niet bedoeld is om mee te varen maar om ter plaatse te functioneren. De omstandigheid dat de ponton wel verplaatst kan worden met

behulp van een duwer en dat appellant dit in de toekomst beoogt te doen, maakt dat niet anders. In dit verband heeft de rechtbank verder geoordeeld dat de ponton met opbouw niet valt onder artikel 1, zevende lid, van de Woningwet.

Appellant betoogt in hoger beroep dat de rechtbank heeft miskend dat het college niet bevoegd was handhavend op te treden. Volgens hem heeft de rechtbank in navolging van het college ten onrechte overwogen dat de ponton met opbouw als bouwwerk moet worden aangemerkt. Hij voert daarbij aan dat het gaat om een schip of vaartuig dat wordt gebruikt voor verblijf en dat is bestemd en wordt gebruikt voor de vaart. Doordat aan de ponton een elektrische voortstuwingsinstallatie gekoppeld kan worden, is de ponton met de daarop eenvoudig te monteren bedieningsinstallatie geschikt voor verplaatsing op het water. Op deze wijze mag de ponton als schip gebruikt worden om mee te varen op grond van de Binnenvaartwet. Appellant stelt dan ook dat de ponton naar inrichting en doel een schip is als bedoeld in artikel 1, zevende lid, van de Woningwet en dat de ponton daarom ten onrechte is aangemerkt als een bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning ingevolge de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) is vereist.

Rechtsvraag

Heeft het college terecht een ponton met opbouw als bouwwerk aangemerkt, zodat daarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is vereist?

Uitspraak

De Afdeling ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of de betrokken ponton met opbouw als een bouwwerk dient te worden aangemerkt. Het begrip bouwwerk is in de Woningwet noch in de Wabo omschreven. De Wabo beoogt, gelet op de geschiedenis van de totstandkoming ervan (Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 91 en 92), aan te sluiten bij het begrip bouwwerk, zoals dat onder de Woningwet werd aangeduid. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 16 april 2014, onder 5.1, ECLI:NL:RVS:2014:1331, en de uitspraak van 3 juni 2015, onder 4.2, ECLI:NL:RVS:2015:1749, kan ook bij toepassing van de Wabo voor de uitleg van het begrip bouwwerk aansluiting worden gezocht bij de modelbouwverordening, die een bruikbare omschrijving van het begrip bouwwerk omvat. Deze luidt: 'elke constructie van enige omvang van hout, steen, metaal of ander materieel, die op de plaats van bestemming hetzij direct of indirect met de grond verbonden is, hetzij direct of indirect steun vindt in of op de grond, bedoeld om ter plaatse te functioneren'.

Niet in geschil is dat de ponton met opbouw een constructie is van enige omvang. Verder is de ponton op directe of indirecte wijze met de grond verbonden via spitpalen, waarmee de

ponton vast zit aan de waterbodem. Ook is de ponton met opbouw bedoeld om ter plaatse te functioneren. De opbouw heeft de uiterlijke verschijningsvorm van een drijvende (recreatie)woning en is ook bedoeld om als recreatiewoning ter plaatse te functioneren. De opbouw beschikt daarvoor over een woonkamer, keuken en toilet en is geschikt om er gedurende langere tijd in te verblijven. Daarvoor is er ook een voorziening voor schoon drinkwater en vuil water aanwezig. Dat brengt naar het oordeel van de Afdeling met zich mee dat de ponton met opbouw is bedoeld om ter plaatse te functioneren. Dat de ponton niet altijd op dezelfde plaats ligt en verplaatsbaar is, is bij dit soort bouwwerken niet doorslaggevend. De vraag of iets een bouwwerk is, moet namelijk niet alleen worden gezien aan de hand van de wijze waarop het met de grond is verbonden, maar ook aan de hand van de aard en hoedanigheid van het object, alsmede het gebruik dat ervan wordt gemaakt. De aard en hoedanigheid van de opbouw en het gebruik van de ponton met opbouw als recreatiewoning zijn hier bepalend. De omstandigheid dat de ponton relatief eenvoudig te verplaatsen is, is niet doorslaggevend voor het oordeel of het een bouwwerk is. Vergelijk de vaste rechtspraak van de Afdeling over woonboten, zoals onder meer volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1331.

Voor zover appellant betoogt dat de ponton met opbouw moet worden gezien als een schip of vaartuig dat wordt gebruikt voor verblijf en dat is bestemd voor de vaart, overweegt de Afdeling dat appellant heeft aangegeven de ponton met opbouw te willen gebruiken als recreatiewoning. Het wordt dus niet gebruikt als een schip voor de vaart. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat de ponton met opbouw niet valt onder artikel 1, zevende lid, van de Woningwet, waar het gaat om een schip dat wordt gebruikt voor de vaart. De Afdeling wijst in dit verband naar haar uitspraak van 13 mei 2020, onder 3.2, ECLI:NL:RVS:2020:1216, waaruit blijkt dat op het moment dat de ponton met opbouw primair is bestemd als recreatiewoning en niet is bestemd en wordt gebruikt voor de vaart, het geen schip is waarvoor de tussencategorie van artikel 1, zevende lid, van de Woningwet, blijkens de Memorie van Toelichting bij dit artikel, is bedoeld. De omstandigheid dat het mogelijk is de ponton met opbouw te verplaatsen betekent niet dat het ook is bestemd voor de vaart.

Gelet op vorenstaande heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat de ponton met opbouw is aan te merken als bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is vereist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2316

Zaaknummer: 202203296/1/R3

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder a Wabo en 1 lid 7 Woningwet

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Venlo

Volgens de voorzieningenrechter van de Afdeling zijn er twijfels over de vraag of de realisering van een resomeercentrum wel in een bestemmingsplan kan worden geregeld, omdat resomeren niet is toegestaan in de Wet op de lijkbezorging.

Casus

Bij besluit van 19 oktober 2022 heeft de raad van de gemeente Venlo het bestemmingsplan 'Hakkesstraat-Hendrikenhofstraat Venlo' vastgesteld. Het bestemmingsplan maakt onder andere een herinneringsbos met een resomeercentrum mogelijk. Net als begraven en cremieren is resomeren een vorm van lijkbezorging. Bij resomeren wordt het lijk opgelost in een vloeistof. De Wet op de lijkbezorging (Wlb) bepaalt op welke manieren lijkbezorging mag plaatsvinden en resomeren is op dit moment op grond van die wet niet toegestaan.

Tegen de komst van het resomeercentrum is beroep ingesteld. Appellanten betogen dat het plan ten onrechte de bouw van een resomeercentrum mogelijk maakt, omdat dit in strijd is met de Wlb. Weliswaar is het kabinet van plan om resomeren toe te gaan staan, maar op dit moment is dat nog niet gebeurd. Volgens appellanten mag een bestemmingsplan geen ontwikkeling mogelijk maken die in strijd is met de wet.

Rechtsvraag

Is het planologisch regelen van een resomeercentrum in strijd met de wet?

Uitspraak

De gronden in het noordoostelijk deel van het plangebied hebben de bestemming 'Maatschappelijk' met als functieaanduiding 'specifieke vorm van maatschappelijk - resomeercentrum'. De raad maakt in dit bestemmingsplan een resomeercentrum planologisch mogelijk, terwijl resomeren niet is toegestaan in de Wlb. Naar voorlopig oordeel mag een bestemmingsplan geen ontwikkeling mogelijk maken die op basis van huidige regelgeving niet is toegestaan. De voorzieningenrechter twijfelt daarom over de vraag of het

bestemmingsplan in de bodemprocedure in stand zal blijven en zal het bestemmingsplan schorsen voor zover dit betrekking heeft op de functieaanduiding 'specifieke vorm van maatschappelijk - resomeercentrum'.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2445

Zaaknummer: 202207331/2/R2 en 202207494/2/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Alphen aan den Rijn

Gelet de betekenis die het woord ‘hotel’ in ‘Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal’ heeft en de definitie van horeca in de planregels, past de uitbreiding van een hotel binnen de op grond van het bestemmingsplan geldende bestemming ‘Horeca’.

Casus

Bij besluit van 2 april 2019 heeft het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn de aanvraag van een omgevingsvergunning voor de uitbreiding van een hotel op een perceel in Hazerswoude-Rijndijk geweigerd. Het hotel bestaat uit 54 kamers. Gasten kunnen tegen betaling van deze kamers gebruikmaken voor overnachting. Appellant heeft op 28 december 2018 een aanvraag ingediend voor een uitbreiding van het hotel met 39 kamers. Op het aanvraagformulier staat dat het bouwwerk voor logies gebruikt gaat worden. De aanvraag ziet op de activiteit ‘bouwen’. De aanvraag betreft een bouwwerk met een instandhoudingstermijn van 15 jaar. Het college heeft de aanvraag afgewezen, onder andere omdat de aanvraag in strijd zou zijn met het bestemmingsplan ‘Van Rijksweg 11 tot Rijn’. Volgens het college past de uitbreiding van het hotel niet binnen de bestemming ‘Horeca’, die op grond van het bestemmingsplan geldt op het perceel. Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld. De rechtbank heeft het besluit van 13 augustus 2019 vernietigd en het college opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen. Volgens de rechtbank heeft het college onder andere onvoldoende gemotiveerd waarom de uitbreiding van het hotel met 39 kamers niet past binnen de op grond van het bestemmingsplan geldende bestemming ‘Horeca’.

In hoger beroep betoogt het college dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat de aanvraag in strijd is met het bestemmingsplan. Het college voert aan dat het perceel volgens de definitie van ‘horeca’ en de daarbij behorende doelomschrijving niet bestemd is voor het verschaffen van logies (waaronder kortstondig verblijf) of nachtverblijf. Volgens het college volgt uit de definitie dat een horecabedrijf vallend in categorie 1 gericht moet zijn op het verstrekken van etenswaren.

Rechtsvraag

Is de aangevraagde uitbreiding van een hotel in strijd met het bestemmingsplan, gelet op de definitie van 'horeca' in de begripsbepalingen en de doeleindenomschrijving van de bestemming 'Horeca'?

Uitspraak

Op grond van het bestemmingsplan rust op het perceel de bestemming 'Horeca'. Daarnaast is aan een deel van het perceel de aanduiding 'wonen' toegekend. Op grond van artikel 14.1, aanhef en onder a, van de regels van het bestemmingsplan zijn de voor 'Horeca' aangewezen gronden bestemd voor horeca, uitsluitend in categorie 1 en 2.

Artikel 1.49 van de regels van het bestemmingsplan luidt:

'Horeca: het bedrijfsmatig verstrekken van ter plaatse te nuttigen voedsel en dranken, het bedrijfsmatig exploiteren van zaalaccommodaties, evenwel met uitzondering van een erotisch getinte vermaaksfunctie, waarbij de volgende categorieën worden onderscheiden:

1. bedrijven die zijn gericht op verstrekking van etenswaren en maaltijden en die in beginsel alleen overdag en 's avonds geopend zijn, zoals snackbar, cafetaria, koffiobar, tearoom, traiteur, ijssalon, restaurant of hotel;
2. bedrijven die ook delen van de nacht zijn geopend, zoals bar, café, biljartcentrum of zalenverhuur zonder regulier gebruik ten behoeve van feesten of muziek-/dansevenementen;
3. bedrijven die zijn gericht op het verstrekken van alcoholische dranken in combinatie met dansgelegenheid en ook 's nachts zijn geopend, zoals discotheken, nachtclubs en partycentrum/zalenverhuur voor regulier gebruik ten behoeve van feesten of muziek-/dansevenementen;'

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, dienen planregels omwille van de rechtszekerheid letterlijk te worden uitgelegd. De rechtszekerheid vereist immers dat van wat in het bestemmingsplan is bepaald, in beginsel dient te worden uitgegaan. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 23 oktober 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3579, onder 15.2. De niet bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven, indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in samenhang (systematiek) duidelijk zijn. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 28 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2896, onder 3.3.

De Afdeling stelt vast dat er in de regels van het bestemmingsplan geen definitie is opgenomen van het begrip 'hotel'. Ook zijn in de plantoelichting geen aanknopingspunten te vinden voor de wijze waarop dit begrip moet worden uitgelegd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 23 juni 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1318, onder 5.2, kan voor de betekenis van een begrip, bij gebrek aan aanknopingspunten in het bestemmingsplan en de plantoelichting, voor de wijze waarop een in het bestemmingsplan opgenomen begrip moet worden uitgelegd, aansluiting worden gezocht bij wat in het algemeen spraakgebruik daaronder wordt verstaan. Daarbij mag de betekenis zoals deze in het 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal' (hierna: Van Dale) is gegeven, worden betrokken. In de Van Dale wordt onder hotel verstaan: 'gebouw waarin reizigers tegen betaling op een kamer kunnen overnachten'. Deze omschrijving is niet dermate algemeen dat deze onbruikbaar is om te kunnen bepalen wat onder een hotel wordt verstaan. Omdat reizigers in het hotel tegen betaling op een kamer kunnen overnachten en hotel uitdrukkelijk als voorbeeld van een horecabedrijf vallend in categorie 1 wordt genoemd in artikel 1.49 van de regels van het bestemmingsplan, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het hotel in zoverre niet in strijd is met het bestemmingsplan. Dat het hotel, zoals het college betoogt, in dit geval niet gericht is op het verstrekken van etenswaren is daarvoor niet relevant. Ook de door het college gestelde omstandigheid dat het begrip 'logies' niet in de opsomming bij categorie 1 is opgenomen, terwijl op het aanvraagformulier staat dat het bouwwerk voor logies gebruikt gaat worden, doet daar niet aan af. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is het begrip 'logies' in het bestemmingsplan niet gedefinieerd. In de Van Dale wordt onder 'logies' verstaan: 'nachtverblijf'. Uit de omstandigheid dat een hotel in artikel 1.49, onder a, van de regels van het bestemmingsplan als voorbeeld is genoemd van een functie die onder categorie 1 valt, blijkt dat het aanbieden van nachtverblijf ('logies') op het perceel is toegestaan.

Het college heeft gesteld dat een verblijf in dit hotel in de praktijk mogelijk langdurig zal zijn, terwijl het bij een hotel moet gaan om kortstondig verblijf, waardoor volgens het college in dit geval geen sprake kan zijn van een hotel. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 augustus 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2779), dient bij toetsing van een bouwplan aan een bestemmingsplan niet slechts te worden gezien of het bouwwerk overeenkomstig de bestemming kan worden gebruikt, maar dient mede te worden beoordeeld of het bouwwerk ook met het oog op zodanig gebruik wordt gebouwd. Dit houdt in dat een bouwwerk in strijd met de bestemming moet worden geoordeeld indien redelijkerwijs valt aan te nemen dat het bouwwerk uitsluitend of mede zal worden gebruikt voor andere doeleinden dan die waarin de bestemming voorziet. Gelet op wat appellant in het aanvraagformulier heeft aangevraagd, heeft het college niet onderbouwd waarom het bouwwerk niet zal worden gebouwd met het oog op het gebruik als hotel. Voor zover het college vreest dat de kamers zullen worden gebruikt voor een andere vorm van huisvesting, bijvoorbeeld voor arbeidsmigranten,

overweegt de Afdeling dat dit een kwestie van handhaving is die niet in deze procedure aan de orde is.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank in de aangevallen uitspraak terecht overwogen dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de uitbreiding van het hotel met 39 kamers niet past binnen de op grond van het bestemmingsplan geldende bestemming 'Horeca'.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2401

Zaaknummer: 202106056/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Oisterwijk

Een rechtszekerheidsgebrek vanwege een verkeerde digitale versie van de verbeelding wordt niet hersteld door slechts het plaatsen van de juiste verbeelding op ‘www.ruimtelijkeplannen.nl’.

Casus

Bij tussenuitspraak van 21 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1620, heeft de Afdeling de raad opgedragen om binnen 16 weken na de verzending van deze uitspraak de daarin omschreven gebreken in het besluit van 11 april 2019 tot vaststelling van het bestemmingsplan ‘KVL-terrein, locatie Nijverheidsweg (west)’ te herstellen. Bij besluit van 10 maart 2022 heeft de raad ter uitvoering van de tussenuitspraak het bestemmingsplan ‘KVL-terrein, locatie Nijverheidsweg (west)’ opnieuw vastgesteld. Dit besluit vervangt het besluit van 11 april 2019.

De raad heeft de planregeling voor het perceel Nijverheidsweg 12a gewijzigd ten opzichte van het besluit van 11 april 2019. In het vaststellingsbesluit van 10 maart 2022 is besloten dat op gronden met de aanduiding ‘specifieke vorm van bedrijf - metaalbewerking’ een metaalbewerkingsbedrijf in categorie 3.2 is toegestaan. Daarom is artikel 3.1.1, aanhef en onder c, van de planregels gewijzigd. In deze bepaling staat nu dat de gronden met de aanduiding ‘specifieke vorm van bedrijf - metaalbewerking’ zijn aangewezen voor een metaalbewerkingsbedrijf behorende tot categorie 3.2 zoals vermeld in de bij de regels behorende Bedrijvenlijst. Hiermee heeft de raad beoogd tegemoet te komen aan het bezwaar van Profi-Parts en andere.

Deze wijziging was echter niet deugdelijk verwerkt op de digitale versie van de verbeelding die aan de Afdeling is verstrekt en evenmin op de landelijke voorziening ‘www.ruimtelijkeplannen.nl’. Op de verbeelding ontbrak namelijk de aanduiding ‘specifieke vorm van bedrijf - metaalbewerking’. Dit is met partijen op de zitting besproken. De raad heeft toegelicht dat het om een onbedoelde omissie gaat en dat uit het vaststellingsbesluit blijkt dat aan het perceel Nijverheidsweg 12a de aanduiding ‘specifieke vorm van bedrijf - metaalbewerking’ is toegekend. Dit neemt echter niet weg dat het bij besluit van 10 maart 2022 elektronisch vastgestelde plan niet in overeenstemming is met de overwegingen in het

vaststellingsbesluit. Het besluit van 10 maart 2022 is daarom in strijd met de rechtszekerheid.

De raad heeft na de zitting van 28 maart 2023 alsnog de juiste verbeelding geplaatst op de landelijke voorziening.

Rechtsvraag

Heeft de raad het geconstateerde rechtszekerheidsgebrek hersteld door het plaatsen van de juiste verbeelding op ‘www.ruimtelijkeplannen.nl’?

Uitspraak

Het ‘repareren’ van het gebrek op de landelijke voorziening betekent niet dat het vastgestelde digitale bestand overeenkomt met het vaststellingsbesluit. Het hiervoor geconstateerde rechtszekerheidsgebrek wordt dus niet hersteld door het plaatsen van de juiste verbeelding op ‘www.ruimtelijkeplannen.nl’. De raad moet de digitale verbeelding opnieuw vaststellen om het gebrek te herstellen. Daarnaast is niet gebleken van een kennisgeving waarin is vermeld dat de juiste versie van het bestemmingsplan op ‘www.ruimtelijkeplannen.nl’ beschikbaar is gesteld en is ook niet gebleken dat de raad hiervan mededeling heeft gedaan aan de indieners van de zienswijzen. Alles bij elkaar betekent dit dat het gebrek dat op dit punt in de tussenuitspraak is geconstateerd niet is gerepareerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2406

Zaaknummer: 201904109/6/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wnb-vergunning/Noord-Holland

Op de referentiedatum kon geen natuurvergunning voor het jaarrond gebruik van het circuiteerterrein zijn verleend, omdat artikel 6 van de Habitatrichtlijn pas vanaf die datum geldt. Dit betekent dat de referentiesituatie in beginsel aan de revisievergunning van 12 september 1997 wordt ontleend.

De emissies hoeven in dit geval niet exact te worden vastgesteld om vast te stellen of in de vergunde situatie sprake is van een afname van de emissies ten opzichte van de referentiesituatie. Er zijn in de natuurvergunning namelijk beperkingen opgenomen die ertoe leiden dat de emissies in de vergunde situatie lager zijn dan in de referentiesituatie.

Casus

Gedeputeerde staten van Noord-Holland hebben aan Exploitatie Circuit Park Zandvoort B.V. (hierna: CPZ) een Wnb-vergunning verleend voor het circuit van Zandvoort. De Wnb-vergunning maakt ook het houden van de Formule 1 Grand Prix mogelijk. Verschillende natuurorganisaties hebben hiertegen hoger beroep aangetekend. Volgens deze organisaties leidt de Grand Prix tot extra stikstofdepositie in met name het Natura 2000-gebied Kennemerland Zuid. Zij bestrijden dat de referentiesituatie ontleend kan worden aan de revisievergunning van 12 september 1997. Zij kunnen zich ook niet vinden in het oordeel van de rechtbank dat de stikstofemissies van het vergunde project niet exact hoeft te worden vastgesteld, omdat er in de vergunde situatie altijd een stikstofafname zal zijn ten opzichte van de referentiesituatie waarin een onbeperkt gebruik is toegestaan.

Rechtsvragen

1. Kan de milieuvergunning uit 1997 worden aangemerkt als de referentiesituatie?

2. Is er sprake van vermindering van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie?

Uitspraak

1. De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat de referentiesituatie in dit geval bestaat uit de revisievergunning van 12 september 1997 en de natuurvergunningen van 27 september 2011 en 12 juni 2015.

De Afdeling overweegt dat er op de referentiedatum geen natuurvergunning voor het jaarronde gebruik van het circuitterrein aan CPZ kon zijn verleend, omdat artikel 6 van de Habitatrichtlijn pas vanaf die datum geldt. Dit betekent dat het college de referentiesituatie in beginsel aan de revisievergunning van 12 september 1997 kan ontlelen. Er zijn na de referentiedatum weliswaar twee natuurvergunningen aan CPZ verleend, maar deze toestemmingen zien uitsluitend op een uitbreiding van het gebruik van het circuitterrein, zoals dat was toegestaan op grond van de revisievergunning uit 1997. Anders dan wordt betoogd, moeten de natuurvergunningen van 27 september 2011 en 12 juni 2015 dus niet worden beschouwd als toestemmingen voor het gebruik van het circuitterrein als zodanig maar slechts voor een specifiek deel, namelijk de uitbreiding van het gebruik van het circuitterrein naar maximaal 12 UBO-dagen.

Voor zover Stichting Rust bij de Kust en MOB zich beroepen op het arrest AquaPri en betogen dat de referentiesituatie in dit geval niet zonder meer aan de vigerende toestemmingen kon worden ontleend, overweegt de Afdeling als volgt.

De Afdeling constateert dat de vergunning, zoals op 25 oktober 2019 aan CPZ is verleend, voorziet in een voortzetting van het project maar ook dat de activiteiten op het circuitterrein die in de referentiesituatie zijn toegestaan, zijn verminderd. Er is namelijk sprake van een forse beperking van de toegestane stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie. Deze beperking omvat ongeveer 40% van de toegestane depositie in de referentiesituatie. Ook constateert de Afdeling dat er bij het circuitterrein weliswaar geen passende beoordeling is gemaakt van de volledige referentiesituatie – in 2011 en 2015 is immers alleen een wijziging van de referentiesituatie passend beoordeeld –, maar er was wel al toestemming verleend voor het circuitterrein voordat de Habitatrichtlijn voor het Natura 2000-gebied ‘Kennemerland-Zuid’ in werking trad. Het circuitterrein is sindsdien jaarrond in gebruik geweest. Voor de eerdere toestemmingen voor het circuitterrein uit 1997, 2011 en 2015 is ook niet gebleken dat de beoordelingsverplichting van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn niet is nagekomen.

Onder deze omstandigheden is het college in dit geval terecht tot de conclusie gekomen dat de

aangevraagde situatie niet kan leiden tot significante gevolgen voor het Natura 2000-gebied 'Kennemerland-Zuid'. Reeds daarom is het in dit geval niet van belang of het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 10 november 2022, C-278/21, ECLI:EU:C:2022:864 (AquaPri) moet leiden tot een bijstelling van de wijze waarop de referentiesituatie wordt beoordeeld. De Afdeling zal hierna onder 8.3-8.7 toelichten waarom die vermindering van de stikstofdepositie zodanig groot is dat op voorhand duidelijk is dat er geen significante gevolgen zijn. De depositie in de referentiesituatie is weliswaar niet exact vastgesteld, maar dat hoefde, gelet op de vaststelling dat de vergunde situatie leidt tot een lagere stikstofdepositie dan die in de referentiesituatie is toegestaan, ook niet om deze conclusie te kunnen ondersteunen.

Naar het oordeel van de Afdeling is het college er terecht van uitgegaan dat de referentiesituatie een jaarrond gebruik van het circuitterrein voor diverse auto- en motorsportactiviteiten, andere (grootschalige) publieksactiviteiten en 12 UBO-dagen omvat. De rechtbank is in de overwegingen 9.1-9.6 van de uitspraak van 26 april 2022 tot hetzelfde oordeel gekomen.

2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de emissies in dit geval niet exact hoeven te worden vastgesteld om te kunnen vaststellen of in de vergunde situatie sprake is van een toe- of afname van de emissies ten opzichte van de referentiesituatie. Er zijn in de natuurvergunning namelijk twee beperkingen opgenomen die ertoe leiden dat de emissies die op grond van deze vergunning zijn toegestaan niet de emissies in de referentiesituatie kunnen overschrijden en de vaststelling rechtvaardigen dat de emissies in de vergunde situatie lager zijn dan in de referentiesituatie.

In de eerste plaats is in de vergunning een emissieplafond van 6.124 kg NO_x/jr vastgelegd waaraan CPZ zal moeten voldoen, terwijl in de referentiesituatie geen plafond was opgenomen. In de referentiesituatie geldt weliswaar geen emissieplafond, maar de stikstofemissies voor het jaarronde gebruik zijn geschat op ruim 10.750 kg NO_x/jr. Het verschil van ruim 4.000 kg tussen de geschatte emissies in de referentiesituatie van 10.750 kg NO_x/jr en het emissieplafond in de vergunde situatie, dat is vastgesteld op 6.124 kg NO_x/jr, is zodanig groot dat op voorhand aannemelijk is dat ook zonder een exacte berekening van de emissies van het circuitterrein kan worden vastgesteld dat in de vergunde situatie sprake is van een afname ten opzichte van de referentiesituatie. In de tweede plaats is in vergunningvoorschrift 4 vastgelegd dat het gebruik van het circuitterrein vanaf 2021 voor niet-elektrische auto- en motorsportactiviteiten gedurende maximaal 337 dagen is toegestaan. Dat is 28 dagen minder dan het jaarronde gebruik dat in de referentiesituatie is toegestaan.

Gelet op de stukken die zijn overgelegd en wat op de zitting is besproken, komt de Afdeling tot de conclusie dat een F1-race niet meer stikstofemissie veroorzaakt dan een race die in de referentiesituatie al mocht worden gehouden op de 12 toegestane UBO-dagen. De redenen hiervoor zijn als volgt. In de eerste plaats zal er, zoals CPZ op de zitting heeft toegelicht, een ander grootschalig (race)evenement op het circuitterrein worden georganiseerd als de F1-race niet kan doorgaan, zoals de Jumbo Racedagen of de Zandvoort Race Classics. In de tweede plaats heeft Peutz naar aanleiding van het deskundigenverslag van de STAB het rapport van 19 november 2021 opgesteld waarin een nadere, meer gedifferentieerde, berekening is gemaakt van de stikstofemissies van het baangebruik in de vergunde situatie en van de F1-race. Bij deze berekeningen zijn de volgende twee gegevens in het bijzonder van belang.

De toestemmingen in de referentiesituatie voorzien in 12 UBO-dagen waarop grootschalige race-evenementen gehouden kunnen worden. Uit het rapport volgt dat de evenementen die in de afgelopen jaren op deze dagen op het circuitterrein zijn georganiseerd op zichzelf een vergelijkbare uitstoot als of zelfs een hogere uitstoot hebben dan een F1-race. Zo zijn de emissies van het baangebruik en de totale emissievracht van de F1-race op het circuitterrein lager dan bij de Zandvoort Race Classics. De totale emissievracht en de emissie van het baangebruik van de F1-race zijn volgens het rapport in een worst case scenario namelijk 546 kg NO_x en 324 kg NO_x, terwijl de totale emissievracht van de Zandvoort Race Classics ongeveer 848 kg is.

Daarnaast wordt zowel tijdens de F1-race als de Zandvoort Race Classics een programma verreden met F1-auto's. Tijdens de Zandvoort Race Classics worden echter ook races verreden met historische F1-auto's zonder katalysator, waardoor ook los van de exacte juistheid van de berekeningen dit race-evenement op de huidige kalender van het circuitterrein tot de hoogste emissies leidt. Het is immers aannemelijk dat de historische F1-auto's een hogere uitstoot veroorzaken dan de huidige F1-auto's die aan een F1-race deelnemen, zodat ook aannemelijk is dat een F1-race niet een hogere uitstoot kan veroorzaken dan de Zandvoort Race Classics.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2587

Zaaknummer: 202202916/1/R2

Wetsartikelen: 2.7 lid 2 Wnb en 2.8 lid 3 Wnb

RECHTSPRAAK

Ontheffing Wnb/Noord-Brabant

Gedeputeerde staten kunnen monitoringsvoorschriften verbinden aan de verleende ontheffing ex artikel 3.8, eerste lid, van de Wnb, voor de verduurzaming van een woningcomplex. De maatwerkoplossing is een nieuwe maatwerkoplossing, die afwijkt van het Kennisdocument Gewone Dwergvleermuis. Daarom is het niet onredelijk dat een monitoringsverplichting aan de ontheffing is verbonden.

Casus

St. Woonzorg Nederland (hierna: de Stichting) heeft een ontheffing gevraagd voor het verstoren van de gewone dwergvleermuis en het beschadigen of vernielen van de winterverblijfplaats van deze soort voor het verduurzamen van een woningcomplex. Ter compensatie daarvan wordt de spouw van de trappenhuizen permanent toegankelijk gemaakt door open stootvoegen in de gevels van de trappenhuizen aan te brengen. Gedeputeerde staten hebben hiervoor monitoringsvoorschriften aan de ontheffing verbonden. De Stichting vindt deze voorschriften niet noodzakelijk.

Rechtsvraag

Kan een monitoringsvoorschrift aan een ontheffing worden verbonden?

Uitspraak

Op grond van artikel 5.3, eerste lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) kan het bevoegd gezag door middel van het stellen van voorschriften aan een ontheffing mitigerende maatregelen voorschrijven. Het bevoegd gezag zal daarbij moeten motiveren waarom het meent dat deze maatregelen nodig zijn en hierbij alle in aanmerking komende belangen dienen af te wegen. Gaat het om mitigerende maatregelen die verder gaan dan om te voldoen aan het vereiste van artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb, de zogeheten proactieve maatregelen, dan moet het bevoegd gezag duidelijk kunnen maken waarom het belang van die maatregelen opweegt tegen de belangen die zich daartegen verzetten, waaronder de belangen

aan de zijde van de ontheffingaanvrager.

Niet in geschil is tussen partijen dat de voorgeschreven monitoringsverplichting een proactieve maatregel is. Ook is niet in geschil dat de door eiseres aangevraagde maatwerkoplossing een nieuwe maatwerkoplossing is, die afwijkt van de effectief bewezen mitigerende maatregelen die in het Kennisdocument Gewone Dwergvleermuis zijn opgenomen. De rechtbank acht het daarom niet onredelijk dat hierom een monitoringsverplichting aan de ontheffing is verbonden, zodat de daadwerkelijke effectiviteit kan worden vastgesteld en, met het oog op toekomstige aanvragen met een soortgelijke maatwerkoplossing, wetenschappelijk kan worden onderbouwd.

De rechtbank acht niet aannemelijk dat de kennis die met de maatwerkoplossing wordt opgedaan, niet elders in de provincie Noord-Brabant dan wel in andere provincies zou kunnen worden toegepast. Temeer nu vele gebouwen de komende jaren verduurzaamd zullen moeten worden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2023:3012

Zaaknummer: 22/108

Wetsartikelen: 3.5 lid 1 Wnb, 3.5 lid 4 Wnb en 5.3 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Weigering omgevingsvergunning/Oostzaan

De Hoge Raad heeft overwogen dat voor de beantwoording van de vraag of een water openbaar is, het feitelijke gebruik van het water bepalend is. Indien daaruit blijkt dat eenieder van het water gebruik kan maken, is het water openbaar. Openbare wateren die met enige duurzaamheid en frequentie voor het economisch vervoer van goederen en personen worden gebruikt, zijn openbare vaarwateren. In dit geval is geen sprake van openbaar (vaar)water.

Casus

Op 26 november 2021 heeft eiser een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning voor het plaatsen van een nieuwe brug ter vervanging van een oude brug, om het achter het woonperceel gelegen weiland te kunnen bereiken met personen en materieel om het weiland te kunnen onderhouden. De aangevraagde brug is een platte brug van 5,25 m lang en 1,50 m breed. Op 20 januari 2022 heeft het college van burgemeester en wethouders van Oostzaan (het college) deze omgevingsvergunning verleend. Bij het bestreden besluit heeft het college het bezwaar gegrond verklaard, de verleende omgevingsvergunning herroepen en de aangevraagde omgevingsvergunning alsnog geweigerd. De brug is in strijd met het bestemmingsplan. Het college wil geen gebruik maken van zijn afwijkingsbevoegdheid, omdat de brug in strijd is met het ruimtelijke beleid van de gemeente Oostzaan en daarmee in strijd met een goede ruimtelijke ordening. De hoofdreden voor het college om de omgevingsvergunning voor de platte brug te weigeren is dat door deze brug de doorvaarbaarheid van de sloot wordt belemmerd. Dat is in strijd met het beleid en het streven van de gemeente om vaarroutes bevaarbaar te houden, onder meer ten behoeve van recreatie. De sloot is weliswaar eigendom van eiser, maar is ook openbaar vaarwater.

Tegen het bestreden besluit heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank. Hij bestrijdt onder meer het oordeel van het college dat de desbetreffende sloot openbaar vaarwater is.

Rechtsvraag

Dient de sloot te worden aangemerkt als openbaar (vaar)water?

Uitspraak

De hoofdreden voor het college om de omgevingsvergunning voor de platte brug te weigeren is dat door deze brug de doorvaarbaarheid van de sloot wordt belemmerd. Dat is in strijd met het beleid en het streven van de gemeente om vaarroutes bevaarbaar te houden, onder meer ten behoeve van recreatie. De sloot is weliswaar eigendom van eiser, maar is ook openbaar vaarwater. Voor de bepaling van 'openbaar vaarwater' is volgens het college niet van belang of het water in de praktijk wordt bevaren, maar of het feitelijk bevaren kan worden. Ook is van belang dat de sloot in open verbinding staat met grotere wateren. Het college verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling van 7 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2362 en 14 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1547. Het college onderschrijft het nut en de noodzaak van de brug voor eiser om het weiland te kunnen onderhouden, maar stelt een gebogen vorm voor zodat de sloot doorvaarbaar blijft.

Eiser bestrijdt dat de sloot moet worden aangemerkt als openbaar vaarwater en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Hoge Raad (HR 3 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1815). Toen eiser zijn percelen kocht was er alleen een smalle 'prutsloot'. In overleg met en na toestemming van het hoogheemraadschap heeft eiser deze sloot uitgebaggerd en verbreed om ervoor te zorgen dat er sprake blijft van stromend water om stankoverlast te voorkomen. De sloot is eigendom van eiser en hij geeft anderen geen toestemming om de sloot te bevaren. Feitelijk is de sloot ook nooit doorvaarbaar geweest; eerst lag er een loopplank, daarna was er een tijdelijke dam ten behoeve van de (ophogings)werkzaamheden op het weiland en daarna de huidige brug. Alle omwonenden kunnen via hun 'eigen' zijslot het openbare water bereiken en doen dat in de praktijk ook. Daarvoor is de sloot van eiser niet nodig.

Naar het oordeel van de rechtbank is de sloot geen openbaar (vaar)water. Zoals de Hoge Raad heeft overwogen in het door eiser genoemde arrest, is voor de beantwoording van de vraag of een water openbaar is het feitelijke gebruik van het water bepalend. Indien daaruit blijkt dat eenieder van het water gebruik kan maken, is het water openbaar. Openbare wateren die met enige duurzaamheid en frequentie voor het economisch vervoer van goederen en personen worden gebruikt, zijn openbare vaarwateren.

In dit geval is niet in geschil dat de sloot door niemand anders wordt gebruikt dan door eiser zelf. Op de door eiser overlegde foto's is te zien dat de sloot voorafgaand aan de uitbaggering en verbreding daarvan door eiser ook niet doorvaarbaar was vanwege de geringe breedte en diepte van de sloot en de begroeiing daarin. De met foto's onderbouwde stelling van eiser dat de sloot ook na uitbaggering en verbreding feitelijk niet bevaarbaar is geweest, heeft het

college niet gemotiveerd weersproken. Onder deze omstandigheden moet worden vastgesteld dat geen sprake is (geweest) van feitelijk gebruik van de sloot door anderen dan eiser en daarmee ook geen sprake van openbaar (vaar)water. De brug belemmert ook geen omwonenden om het openbare vaarwater te bereiken. De verwijzing van het college naar rechtspraak van de Afdeling leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Deze rechtspraak ziet op de vraag of een aan een perceel grenzend water moet worden beschouwd als openbaar vaarwater en daarmee als openbaar toegankelijk gebied als bedoeld in artikel 1 van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht. Die vraag ligt hier echter niet voor.

Gelet op het voorgaande oordeelt de rechtbank dat het college het door hem zwaarwegend geachte belang van behoud van de doorvaarbaarheid van de sloot niet aan de weigering van de omgevingsvergunning ten grondslag mocht leggen. Het besluit berust daarmee niet op een deugdelijke motivering.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:6037

Zaaknummer: HAA 22/5940

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder c Wabo

RECHTSPRAAK

Verzoek herziening inpassingsplan/Gelderland

Provinciale staten hebben het verzoek om het inpassingsplan te herzien terecht beoordeeld aan de hand van de in het Kühne & Heitz-arrest vermelde voorwaarden. In dit geval is niet aan deze cumulatieve voorwaarden voldaan.

Casus

Bij besluit van 4 juli 2018 hebben provinciale staten van Gelderland het inpassingsplan 'Windpark Bommelerwaard-A2' vastgesteld. Het inpassingsplan voorziet in een windpark met drie windturbines met een gepland opgesteld vermogen van 7,5 tot 12 megawatt. Windpark Bommelerwaard-A2 B.V. is de initiatiefnemer. Het windpark is globaal gelegen tussen de Rijksweg A2 en de spoorlijn Utrecht-Den Bosch, ten zuidoosten van Zaltbommel. Inmiddels is de bouw van het windpark voltooid en is het windpark in bedrijf.

Eerder heeft appellante, naar gesteld handelend namens Actiegroep Tegenwind Zaltbommel, beroep ingesteld tegen het besluit van provinciale staten van 4 juli 2018 tot vaststelling van het inpassingsplan en de met toepassing van artikel 3.33, eerste lid, onder b, van de Wet ruimtelijke ordening gecoördineerd voorbereide en bekendgemaakte besluiten. Bij uitspraak van 17 september 2018 in zaak nr. 201806122/2/R6 heeft de Afdeling dat beroep niet-ontvankelijk verklaard. [Appellante] had de gestelde vertegenwoordiging en de gronden van het beroep niet binnen de door de Afdeling gestelde termijn aangetoond of aangevoerd. Ook was niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kon worden geoordeeld dat appellante in verzuim is geweest.

Bij besluit van 15 december 2021 hebben provinciale staten het verzoek van appellante om het inpassingsplan 'Windpark Bommelerwaard-A2' te herzien, afgewezen. Bij besluit van 5 juli 2022 hebben provinciale staten het daartegen door appellante gemaakte bezwaar, ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft appellante beroep ingesteld bij de Afdeling.

Appellante vindt dat op grond van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 25 juni 2020, ECLI:EU:C:2020:503 (het Nevele-arrest), voor provinciale

staten de verplichting bestaat om het onherroepelijke inpassingsplan te herzien. Provinciale staten hebben namelijk bij hun oordeel over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het inpassingsplan de windturbinebepalingen uit het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer betrokken. In de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1395, heeft zij op basis van het Nevele-arrest geconcludeerd dat de windturbinebepalingen in strijd zijn met richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (de SMB-richtlijn). Volgens appellanten volgt uit het Nevele-arrest en het arrest van het Hof van 25 juli 1991, ECLI:EU:C:1991:333 (het Emmott-arrest), de verplichting deze strijd met het Unierecht op te heffen door het onherroepelijke inpassingsplan te herzien.

Rechtsvraag

Hebben provinciale staten het herzieningsverzoek terecht beoordeeld aan de hand van de voorwaarden in het Kühne & Heitz-arrest?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat het Nevele-arrest is gewezen naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Vlaamse Raad voor Vergunningsbetwistingen in het kader van een lopende vernietigingsprocedure tegen een Vlaamse stedenbouwkundige vergunning voor vijf windturbines. Die vergunning was nog niet onherroepelijk. Mede gelet op wat appellante heeft aangevoerd over de door haar aangehaalde overwegingen uit het Nevele-arrest, komt de Afdeling niet toe aan de vraag in hoeverre deze overwegingen van betekenis zijn voor onherroepelijke inpassingsplannen.

Naar het oordeel van de Afdeling hebben provinciale staten het verzoek om het inpassingsplan te herzien terecht beoordeeld aan de hand van de in het Kühne & Heitz-arrest vermelde cumulatieve voorwaarden. Deze voorwaarden geven aan wanneer moet worden afgeweken van het uitgangspunt dat het Unierecht in beginsel niet eist dat een bestuursorgaan moet terugkomen op een onherroepelijk besluit. In dit geval is aan die cumulatieve voorwaarden niet voldaan. Het beroep van appellante tegen het besluit van provinciale staten tot vaststelling van het inpassingsplan heeft de Afdeling namelijk in de uitspraak van 17 september 2018 in zaak nr. 201806122/2/R6, op nationaalrechtelijke gronden niet-ontvankelijk verklaard. Daarmee is dus niet voldaan aan de voorwaarde uit het Kühne & Heitz-arrest dat het moet gaan om een besluit dat definitief is geworden door een uitspraak van de hoogste nationale rechter die, gelet op latere rechtspraak van het Hof, op een onjuiste uitlegging van het Unierecht berust, zonder dat hierover prejudiciële vragen zijn gesteld aan

het Hof.

Het Emmott-arrest maakt het voorgaande niet anders, omdat dat arrest ziet op een andere situatie dan hier aan de orde is. Het Emmott-arrest ziet namelijk op de situatie dat een lidstaat zich niet mag beroepen op een termijnoverschrijding door een particulier in een procedure tegen die lidstaat, als het gaat om bescherming van de rechten die de bepalingen van een niet naar behoren omgezette richtlijn aan die particulier toekennen. Zo'n situatie is hier niet aan de orde. In het kader van het verzoek om herziening van het inpassingsplan, dat in deze procedure aan de orde is, is aan appellante geen termijnoverschrijding tegengeworpen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:2573

Zaaknummer: 202205001/1/R4

Wetsartikelen: 3.26 Wro